

Sygnatura akt IV Ka 417/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka
Protokolant :	Aneta Pawlicka

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 roku

sprawy **Ł. S.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 11 kwietnia 2013 roku, sygnatura akt III K 1110/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki związane z tym postępowaniem na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 417/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko Ł. S. oskarżając go o to, że w dniu 23 sierpnia 2012 roku w W. woj. (...) będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu o stężeniu I. 1,31 mg/l i II. 1,27 mg/l kierował w ruchu lądowym samochodem marki H. (...) o nr rej. (...) tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 roku (sygn. akt III K 1110/12) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu :

I. oskarżonego Ł. S. uznał za winnego tego, że w dniu 23 lipca 2012r. w W. będąc w stanie nietrzeźwości (2,5 promila alkoholu we krwi) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), tj. za winnego popełnienia występku z art. 178a § 1 kk i za czyn ten na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary zawiesił warunkowo na okres 3 lat próby;

III. na podstawie art. 73 § 1 kk w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

- IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;
- V. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;
- VI. na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł;
- VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczył zatrzymanie oskarżonego w dniach 23.07.2012r. i 24.07.2012r. ;
- VIII. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23.07.2012r.;
- IX. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, poniesione wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości zarzucając :

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu w sposób sprzeczny z zebrany materiał dowodowy, że oskarżony w chwili prowadzenia w dniu 23 lipca 2012r. samochodu marki H. (...) znajdował się w stanie nietrzeźwości,
2. rażąco niewspółmierność wymierzonego oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat,

a podnosząc wskazany zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie wykazała aby sąd rejonowy dopuścił się zarzucanych w apelacji uchybień.

Za niezasadne uznać należy stanowisko skarżącego wyrażające się uznaniem, iż sąd rejonowy rozpoznając sprawę dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Godzi się w tym miejscu zauważyć, iż ma on miejsce wówczas gdy wnioski wyciągnięte przez sąd rozpoznający sprawę z ujawnionego materiału dowodowego nie odpowiadają zasadą logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego taka zaś sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Sąd rejonowy dokonał rzetelnej i obiektywnej analizy oraz oceny wszystkich zgromadzonych dowodów w sposób szczegółowy odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego oraz opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, a także zeznań przybyłych na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy policji J. S. i D. W. i trafnie ustalił, iż oskarżony prowadził pojazd znajdując się pod wpływem alkoholu.

Przedstawione przez skarżącego w uzasadnieniu wniesionej apelacji wywody w których poddaje w wątpliwość sprawstwo oskarżonego nie mogą być uznane za trafne, mają one bowiem jedynie charakter polemiczny z ustaleniami dokonanymi przez sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie opartymi (w przeciwieństwie do wnioskowań skarżącego) na kompleksowej analizie materiału dowodowego.

Przede wszystkim zwrócić należy uwagę na fakt, iż jak wynika z zeznań funkcjonariuszy policji przybyłych na miejsce zdarzenia w związku ze zgłoszonym zawiadomieniem o nietrzeźwym kierującym poruszającym się ulicą (...), a co do których brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, w samochodzie H. znajdującym się na poboczu wskazanej wyżej ulicy ujawnili oni na miejscu kierującego pojazdem osobę, którą po wylegitymowaniu okazał się Ł. S.. Analizując argumentację skarżącego zauważyć należy, iż już w momencie gdy funkcjonariusze policji podeszli

do wymienionego wyczuwalna była woń alkoholu. Świadek J. S. w swojej relacji opisując przebieg przeprowadzonej interwencji stwierdził „od kierującego wyczuwalna była woń alkoholu, mężczyzna przyznał, że to on prowadził pojazd” (k. 26). Powyższa okoliczność znalazła również potwierdzenie w zeznaniach złożonych przez świadka D. W., co skarżący pomija w swojej argumentacji.

W związku z podejrzeniem, iż wymieniony znajdował się pod wpływem alkoholu został on poddany badaniu poziomu alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazało o godz. 23:43 - 1,37 mg/l, a o godz. 00:07 - 1,27 mg/l, a także dodatkowo poddany badaniu krwi celem ustalenia zawartości alkoholu w organizmie. Przeprowadzone badanie wykazało, iż w pobranych od oskarżonego próbkach krwi znajdował się alkohol w stężeniu odpowiednio 2,5 promila oraz 2,4 promila. W złożonych w sprawie wyjaśnieniach oskarżony podawał, iż kierując samochodem był trzeźwy a alkohol spożył dopiero po zatrzymaniu pojazdu. Twierdzenia te nie mogą być uznane za wiarygodne, bowiem w okresie pomiędzy 23:43 23 lipca (kiedy jak wskazano powyżej przeprowadzono pierwsze badanie), a godziną 1:05 24 lipca miała już miejsce faza wydalania alkoholu u Ł. S.. Jak zauważył opiniujący nieprawdopodobne jest zatem aby Ł. S. spożył na tak krótki czas przed pierwszym badaniem pół litra wódki i jedno piwo i był już w fazie wydalania alkoholu. Biegły w wydanej opinii zaznaczył ponadto, iż wypicie pół litra wódki i jednego piwa wymaga pewnego czasu i przy tak znacznej ilości napojów alkoholowych w ciągu kilkunastu minut alkohol tak szybko by się nie wchłonął ażeby już doszło do fazy wydalania alkoholu – tym bardziej, jeśli od powiadomienia o nietrzeźwym kierującym do czasu przyjazdu patrolu policji minęło mniej niż 30 minut (k. 32) na co trafnie zwrócił trafnie uwagę sąd rejonowy a co również zostało całkowicie pominięte przez skarżącego. Przytaczana wcześniej opinia jest pełna, jasna, logiczna i pozbawiona sprzeczności, a tym samym posiada niewątpliwy walor dowodowy.

Na marginesie poczynionych w tej części rozważań zauważyć ponadto należy, iż przedstawiona przez skarżącego w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego teza, iż „w czasie przybycia patrolu policyjnego ojciec oskarżonego zajmował się samochodem, a oskarżony spożywał alkohol” sprzeczna jest z wyjaśnieniami samego oskarżonego w których stwierdził on, iż alkohol wypił zaraz po rozmowie telefonicznej ze swoim ojcem jak podał „moim zdaniem ja wypilem ten alkohol w czasie maksymalnie 10 minut. Od momentu wykonania przeze mnie telefonu do ojca do czasu przyjazdu na miejsce rodziców minęło około 15-20 minut nie dłużej” (k. 30).

W świetle powyższego wyjaśnienia oskarżonego nie mogą być uznane za wiarygodne, a i ujęty w apelacji wniosek dowodowy zmierzający do wykazania trzeźwości oskarżonego w czasie prowadzenia pojazdu kierowany jest jedynie chęcią przedłużenia postępowania.

Odnosząc się do pozostałej argumentacji apelującego stwierdzić ponadto należy, iż orzeczonego wobec oskarżonego obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 3, przy tak znacznym stężeniu alkoholu we krwi oskarżonego, w czasie kiedy prowadził on samochód i bardzo poważnym zagrożeniu bezpieczeństwa w ruchu drogowym (skoro oskarżony nie był w stanie panować nad pojazdem) nie można uznać za surowy, a tylko stwierdzenie rażącej surowości nakazywałoby jego zmianę.

Z przytoczonych względów apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.